

Κυριακή του Παράλυτου [1]

Υποβλήθηκε από __admin στις Πέμ, 03/01/2013 - 21:17.

Διδαχή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ.κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Πράξ. θ' 32 - 42)

Τά δάκρυα καί ὁ κοπετός τῶν πτωχῶν, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, ἔπεισαν τούς χριστιανούς τῆς Ἰόππης νά προσκαλέσουν τόν ἀπόστολο Πέτρο στήν πόλη τους, γιά νά τούς ἀναστήσει τή μητέρα καί ἀδελφή, πού μέ τή φιλανθρωπία της εἶχε ὄλους εἰυεργετήσει. Ἀναμφίβολα ἐκεῖνες τίς μέρες κι ἄλλοι εἶχαν πεθάνει στήν περιοχή. Μοναδική ὁμως ἡ Ταβιθά, ἡ γυναίκα τῶν καλῶν ἔργων καί τῆς ἐλεημοσύνης. Ἄξιζε λοιπόν νά γίνει γι' αὐτή τόση χάρη καί ἐξαίρεση.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὅταν εἶδε τά δάκρυα τῶν πτωχῶν καί τούς χιτῶνες καί τά ἐνδύματα τῆς Ταβιθά στά χέρια τους, ἔκλινε στή γῆ τά γόνατα καί παρεκάλεσε τόν Θεό νά τήν ἀναστήσει. Ὑστερα στράφηκε στό νεκρό σῶμα καί φώναξε δυνατά: «Ταβιθά, ἀνάστηθι». Ἐκεῖνη ἀμέσως ἀνοιξε τά μάτια της καί ὅταν εἶδε τόν Πέτρο ἀνεκάθισε. «Φωνήσας δέ τούς ἁγίους καί τās χήρας παρέστησεν αὐτήν ζῶσαν». Δῶρο πολύτιμο σ' ὄλους τούς πιστούς ἦταν τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεώς της. Τόση χάρη δίνει καί τόση δύναμη ἔχει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη.

Δίκαιος ἔπαινος στήν ἀφοσιωμένη μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ ἦταν τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεώς της. Ἡ Ταβιθά εἶχε κατανοήσει τό βαθύ νόημα τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως ὅτι πρώτη καί θεμελιώδης ἐπιδίωξη κάθε πιστοῦ πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τούς δοκιμαζομένους ἀπό τή φτώχεια καί τόν πόνο ἀδελφούς. Οἱ ἐλεημοσύνες στόλιζαν τή ζωή της. Ἀγαποῦσε νά χαρίζει χωρίς ἀνταπόδοση, νά βοηθεῖ χωρίς σκοπιμότητα, νά συμπάσχει ἀληθινά, νά συνδράμει στίς δοκιμασίες τῶν συνανθρώπων της.

Ἡ χάρη τῆς ἐλεημοσύνης ὑπερβαίνει τή χάρη κάθε θυσίας. Κάθε ἀγαθό ἔργο πού γίνεται ἀπό ἀγάπη Θεοῦ εἶναι θυσία στό Θεό. Θυσία εἶναι καί ἡ ἀγάπη καί ἡ ταπείνωση καί ἡ σωφροσύνη καί ἡ ὑπακοή καί ἡ προσευχή. Ἡ ἐλεημοσύνη ὁμως εἶναι ἡ θυσία πού ἀγαπᾷ καί θέλει ὁ Θεός. «Πορευθέντες δέ μάθετε τί ἐστὶν ἔλεον θέλω καί οὐ θυσίαν» (Ματθ. 9,13). Ἡ ἐλεημοσύνη δέν εἶναι δωρεά, ἀλλά δάνειο. Σ' αὐτό τό δάνεισμα ὁ ἐλεῶν δανεῖζει, ὁ πτωχός δανεῖζεται καί ὁ Θεός γίνεται ἐγγυητής. «Δανεῖζει Θεῶ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δέ τό δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῶ» (Παρ. 19,17). Ἡ ἐλεημοσύνη κάνει τόν Θεό χρεώστη τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ταβιθά ἔδινε ἀγάπη καί κέρδισε ζωή. Χαρίζε ὑλικά καί φθαρτά πράγματα, καί ἔλαβε ἀπό τόν «πλοῦσιο ἐν ἐλέει Θεοῦ» τό μεγαλύτερο ἀγαθό.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι χρέος βασικό γιά κάθε χριστιανό. Εἶναι πηγὴ οὐράνιας ἀνταποδόσεως καί ἀποτελεῖ θησαυρό στους οὐρανοὺς, χάρη στους πάσχοντες, φίλους καί ἀδελφούς, διὰ τῶν ὁποίων προσεγγίζουμε προσωπικά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἄν δέν γίνουμε γενναιοδωροί, ἂν δέν ἀποβάλλουμε τή λύπη τῆς καρδιάς τὴν ὥρα πού ἐγκαταλείπουμε τά ὑλικά ἀγαθὰ, δέν μπορούμε νά εἶμαστε γνήσιοι μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος γιά μᾶς «ἐπτώχευσε πλοῦσιος ὦν, ἵνα ἡμεῖς τῆ ἐκείνου πτωχεῖα πλουτήσωμεν» (Β' Κορ. 8,9).

Ἡ ἐλεημοσύνη ὑποτάσσεται σέ ἄλλους νόμους καί ὄχι στους νόμους τῆς ἀπλῆς φιλανθρωπίας. Ἀναφέρεται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπεικονίζεται στό πρόσωπο κάθε πτωχοῦ καί ἀδυνάτου. Ἔχει ἐκκλησιαστικό χαρακτήρα, δηλαδή βοηθεῖ τόν πάσχοντα πλησίον νά ζήσει τὴν εὐχαριστιακὴ κοινωνία μέ τὴν ἀδελφικὴ κατανομή τῶν ἀγαθῶν. Ἡ ἐλεημοσύνη δέν πρέπει νά εἶναι χειρονομία καλοσύνης, ἀλλὰ μίμηση τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Θεοῦ στους ἐλεήμονες εἶναι δεδομένη. «Μὴ ἀποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπό παντός πτωχοῦ καί ἀπό σοῦ οὐ μὴ ἀποστραφῆ τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ», συμβούλευε ὁ Τωβίας τό γιό του (Τωβ. 4,7). «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5,7), διεκήρυξε τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ. «Διὰ ταύτης ἀντί ὀλίγων βασιλείαν Οὐρανῶν ὠνούμεθα καί δόξαν αἰδίου», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

Εὐαίσθησια στό θέμα τοῦ πόνου καί τῆς φτώχειας ἔχουν ἰδιαίτερα οἱ γυναῖκες. Γι' αὐτό στά ἔργα τῆς ἀγάπης πρωτοστατοῦν καί παίζουν σημαντικότερο ρόλο στή φιλανθρωπία καί στά ἔργα

ευποιίας. Οί μαθήτριες του Χριστού, οί μυροφόρες, οί ευαγγελίστριες, οί διακόνισσες, από τά πρώτα χρόνια τής Εκκλησίας υπήρξαν οί προστάτες άγγελιοι τών πονεμένων, οί γνήσιες μητέρες τών όρφανών, οί φιλόστοργες άδελφές κάθε δοκιμαζομένου. Από τήν Ύπεραγία Θεοτόκο μέχρι τή διακόνισσα Φοίβη τών Κεγχρεών, τή μητέρα του άγίου Χρυσοστόμου Έμμέλεια και τήν κυρά τών Αθηνών άγία Φιλοθέη, στρατιές επώνυμων και άνωνυμων χριστιανών γυναικών υπηρέτησαν τό έργο τής φιλανθρωπίας και όπως ή Δορκάς, έντυσαν, έπότισαν, έθρεψαν, έθεράπευσαν όρφανά, χήρες, γέροντες, πτωχούς.

Δέν είναι τυχαίο, ότι ή Εκκλησία τό έργο τής έμπράκτου αγάπης τό έχει αναθέσει στις γυναίκες. Αυτές γνωρίζουν να άπαλύνουν κάθε πόνο ως μητέρες και να παρηγορούν τους άδελφούς. Προικισμένες από τό Θεό με πλούσιο συναίσθημα νιώθουν πιο πολύ και ανταποκρίνονται πιο αυθόρμητα στις ανάγκες του πλησίον. Ευλογημένες είναι οί μυροφόρες τής αγάπης, οί γυναίκες κάθε εποχής, που όπως ή Ταβιθά σκορπούν άπλόχερα τήν αγάπη. Έχει ανάγκη ή κοινωνία μας από γυναικεις ταπεινές, πρόθυμες σε έργα θυσίας, πρωτοστάτες σε κάθε αγαθό έργο.

Αγαπητοί μου Χριστιανοί. Η δύναμη τής έλεημοσύνης άνιστά τους νεκρούς. Χαρίζει δύναμη ζωής σ' εκείνους που έλεούν και σ' εκείνους που έλεούνται. Πόση ευθύνη έχουμε όταν, ενώ χάνονται οί άδελφοί μας μέσα στο πέλαγος τής άπελπισίας, εμείς άδιαφορούμε και καταγινόμαστε με έγωϊστικά έργα, τά όποια όσο κι αν νομίζουμε ότι μάς τροφοδοτούν με χαρά και αυτοπεποίθηση, στην ουσία μάς άπομονώνουν στή φυλακή τής έγωπάθειάς μας. Παρ' όλα αυτά υπάρχει τρόπος να ζήσουμε. Είναι ή δόση τής αγάπης, που φαίνεται ως προσφορά ζωής, αλλά στην ουσία είναι «δώρημα τέλειον άνωθεν καταβαίνον από του Πατρός τών φώτων» (ΐακ. 1,17). Ο Θεός γνωρίζει να πληρώνει πλούσια τους εργάτες του καλού. Γι' αυτό άνέστησε τήν Ταβιθά. Για να διδάξει όλους μας ότι ή έλεημοσύνη είναι ζωή και άνάσταση. Είναι ή πύλη που οδηγεί στή Βασιλεία τής Αγίας Τριάδος.

Κήρυγμα:

- [Αποστόλων](#) [2]

Πηγή URL (modified on 03/01/2013 - 21:17): <https://www.imfth.gr/node/180>

Σύνδεσμοι

[1] <https://www.imfth.gr/kirigmata/kyriaki-toy-paralytoy>

[2] <https://www.imfth.gr/eidi-kirygmaton/apostolon>